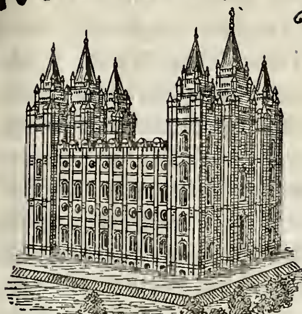
Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nummer 6	15 Marts 1904	53 Aargang

Faste og Selvbeherskelse.

Af Ældste Henry H. Blood, Præsident over Londons Konference i 1903.

Den berømte russiske Forfatter Grev Leo Tolstoj har i et for kort Tid siden offenliggjort Skrift fremsat den slaaende Paastand, at der i moralsk og fysisk Henseende ikke tages tilstrækkeligt Hensyn til Afholdenhed, særlig hvad Fødemidler angaar. Han siger: „I det nuværende Samfund er den første Dyd, Afholdenhed, fuldstændig glemt, endog i den Grad, at selv de Skridt, der ere nødvendige for at kunne tilegne sig denne Dyd, saa at sige ere ukjendte. At faste er gaaet af Brug, og det betragtes nu som en ganske unyttig og dum Overtro. Men ligesom Afholdenhed er den første Betingelse for et moralsk Liv, saaledes er Fasten den første Betingelse for Afholdenhed. Vi kunne have Lyst til at være gode Mennesker og drømme om at gjøre godt uden at ville være afholdende, men det er lige saa umuligt som at gaa uden først at rejse sig. Ejendommeligt nok ser man Folk, som fraadse Dag efter Dag — i Sammenligning med hvis Fylderi Belsazars Fest var for Intet at regne, endskjøndt den fremkaldte en guddommelig Trusel — og som dog leve i den Tro, at de føre et moralsk Liv."

Disse Ord synes maaske stærke, men naar man betragter den Umaadelighed, der karakteriserer Nutiden, maa man indrømme, at de ere sande. Fysisk og moralsk lider Verden under de to Tvillinglaster, den umaadelige Spisen og den umaadelige Drikken, og under alle de fordømte Slæng af Onder, som følge de natlige Fester.

Med Rædsel ser Mennesket paa Hungersnødens Ødelæggelser, og det er tilvisse en skrækkelig Plage, men det er blevet sagt, og som det synes med Sandhed, at der dør flere Mennesker som Følge af overdreven Spise og Drikke og de deraf følgende Sygdomme, end der dør af Hungersnød. Ifølge en Udtalelse af den lærde Jeremy Taylor „bringe vi Spise- og Drikkeofre til vor Appetit, som om vore Maver vare Baalstempler". Vi hengive os til unyttige og fordærvelige Gjentagelser af vore Ofringer. Tre, fire, ja fem Gange overfylder det moderne Nydelsesmenneske sig daglig ved Bordet, som er dækket med kostelige Spise- og Drikkevarer, og bekymrer sig kun lidt om Legemets naturlige Behov, men ledes af en unaturlig Appetit, der ofte netop kræver det, som mest skader Legemets Organisme, og ofte opflammer Begjær, der kunne skade Sjælen.

Hele Verden føler det som en Pligt at forsyne de Riges Tafler med Spisevarer. De, som leve i de tempererede Zoner, forlange de tropiske Landes mest udsøgte Produkter; de ere ikke tilfredse med Herrens Fordeling af Næringsmidlerne, og de ere ligegyldige for Skaberens store Visdom, der netop har givet hver Zone de Produkter, som bedst egne sig for Beboerne. Endvidere faa Køgemestre høj Løn, naar de kunne udfinde nye Maader at kildre Ganen paa, og Opdagelsen af en ny Ret hilses med ligesaa stor Glæde, som om det var en ny og vigtig Opfindelse. I Aviser og Tidsskrifter offentliggjøres der lange Kogeregler angaaende Spisevarers Tilberedelse paa en ny og pirrende Maade. De Restauratører, som kunne sætte de herligste Vine og de bedste Kjødretter paa Bordet, betragtes som de bedste og søges mest. I Stedet for det simple, men tilstrækkelige: „Giv os i Dag vort daglige Brød", hører man fra Arbejdernes Arne og fra Paladsernes Kjøkkener stadig Raabet: „Hvad skal jeg koge i Dag? Hvad skal vi have til Middag?" Dette er den daglige Bekymring saavel for næsten alle Arbejderhustruer som for Kokken i de velhavende Hjem, ganske som om den skrækkelige Hungersnød stod for Døren. Der vendes om paa Naturens Orden, og med et moderne Ordsprog siger man nu: „Mennesket spiser ikke mere for at leve, men lever for at spise." Afholdenhed tager af; Historien fra Edens Have gjentager sig stadig: Mennesket falder for Fristelsens forføreriske Trylleri og æder til sit eget Fordærv. I Stedet for at beherske Legemet gjør man sig til dets Tjener ved at give efter for dets Krav om Nydelse i stedse stærkere Grad, og dette bliver tilsidst en Vane, der forhindrer baade moralske og aandelige Fremskridt.

I ethvert Menneskes Liv forekommer der en Række indre Kampe. Enhver føler Virkningen af de modstridende Kræfter. Kjødets Ønsker ere modsatte Aandens brændende Længsel; de første have Synd og Trældom, den anden Frihed og Forløsning til Følge; men begge virke efter de naturlige Love, hvorpaa deres Existens beror. Aanden er udgaaet fra Gud, og den stræber mod et højere Maal. Den har en medfødt Længsel

efter noget bedre, end denne Verden formaar at byde. Ordene i det herlige Digt af Søster Elise R. Snow finder Gjenklang i mangt et Hjerte:

„Mangen Gang en hem'lig Tanke
hviskede: „Du er fremmed her!"
Engang fri og salig vandred
jeg din Fadertrone nær!"

Som Vandet søger sit Leje, saaledes søger Aanden sin Kilde.

Legemet er „af Jorden, jordisk", og dets syndige Ønsker holdes i Live ved slette Sædvaner. Tilbøjeligheden til Synd følger med Fødselen som en daarlig Arv, og Satan benytter enhver Lejlighed til at forøge den. Frelseren forstod dette; derfor formanede han sine Disciple til bestandig at vaage og bede for ikke at falde i Fristelse, thi, sagde han: „Aanden er vel redebon, men Kjødet er skrøbeligt."

Paulus taler i Brevet til Romerne om Kampene i sit Indre og slutter med Ordene: „Jeg finder altsaa Loven sat for mig, som har Villien til at gjøre det Rette, fordi det Onde ligger mig for Haanden. Thi jeg glæder mig ved Guds Lov efter det indvortes Menneske; men jeg ser i mine Lemmer en anden Lov, som kriger imod mit Sinds Lov og tager mig fangen under Syndens Lov, som er i mine Lemmer ... Saa tjener da jeg selv med Sindet Guds Lov og med Kjødet Syndens Lov."

En lignende Betydning har følgende Ord i Galaterbrevet: „Thi Kjødet begjærer imod Aanden, og Aanden imod Kjødet; disse staa nemlig hinanden imod, for at I ikke skulle kunne gjøre, hvad som I ville."

Striden mellem Kjødet og Aanden har en forklarlig Værdi med Hensyn til Arbejdet for den personlige Udvikling og Forløsning. Aanden voxer i Vælde ved at overvinde Legemet og dets Begjær; og Kjødet renses fra sin fordærvelige Natur ved stadig at undertvinges og nødes til at fornægte det, der kun vil puste til Lidenskabernes urene Ild.

Paulus forstod, at den Fare, som truede hans aandelige Liv, laa i mulig at give efter for Kjødets Begjær, hvorfor han skrev til Korintherne: „Jeg kuer mit Legeme og holder det i Ave, for at ikke jeg, som har prædiket for Andre, selv skal blive forskudt."

Det er ved Afholdenhed i legemlig Henseende, at det bliver muligt at være Aanden underdanig. „Thi hvis I leve efter Kjødet, skulle I dø, men hvis I ved Aanden døde Legemets Idrætter, skulle I leve," siger Romerbrevet. Nutidens mest iøjnefaldende Onder ere, at Fornuften, Villien, Aanden i Mennesket er stødt ned fra Højsædet, medens Magten er lagt i Hænderne paa sjælsødelæggende Begjæringer og Kjødets Lyster. Overdreven Nydelse af Spise og Drikke er en af de vigtigste Aarsager dertil, og denne Vane efterfølges endvidere af meget af den Daarligdom, som Paulus nævner i sin Epistel til Galaterne, 5 Kapitel.

Ingen Sjæl kan blive frelst, før den har overvundet dette nedværdigende Begjær. Guds Love kunne aldrig indskrives i et Hjerte, der opofrer sig paa Vellystens Alter. Enhver Sjæl maa holde sin egen Bolig i Orden, maa undertrykke enhver daarlig Tilbøjelighed, beherske sig selv og være Guds Aand underdanig; ellers er den ikke beredt til og kan ikke opnaa det evige Liv og en Ophøjelse i Faderens Rige. Man maa tilegne sig den fuldstændige Selvbeherskelse, før man paa nogen Maade kan erholde den fuldstændige Salighed.

Med Hensyn til Overvindelsen af det Selviske i os virker Grev Tolstojs Logik med særlig Kraft: „Der findes en Stige for Moralen, og Mennesket maa begynde paa det nederste Trin. Det første Skridt, der maa gjøres fremfor noget andet, er Afholdenhed . . . . Men denne Dyd faar man ikke paa een Gang; den maa erhverves ved en gradvis Fremadskriden. Afholdenhed er Menneskets Befrielse fra Kjødets Lyster og Underkastelse af Visdommen. Mennesket har mange Lidenskaber, og for at være i Stand til med Udbytte at kunne bekæmpe dem maa det begynde med de fundamentale, som efterhaanden have affødt de mere sammensatte . . . . Fraadseren er ikke i Stand til med Virkning at kunne bekæmpe Dovenskab. Den, som baade er en Dagdriver og en Tværdriver, savner Kraft til at betvinge de sandselige Lidenskaber. Dette er efter al sund Fornuft Grunden til, at ethvert Skridt med Hensyn til Afholdenhed begynder med Krig mod overdreven Nydelse, eller, med andre Ord, med Faste."

Rigtigheden af denne Fornuftslutning bekræftes ved Menneskets Erfaring. Fremragende Lægers Udtalelser stemme overens med Herrens aabenbarede Ord om Afholdenhed. Betragter man det fra et rent fysiologisk Synspunkt, vil man se, at Fasten mere og mere anerkjendes som et Middel mod mange Lidelser, der stamme fra et umaadeligt Liv. I den sidste Tid er der forekommet flere mærkværdige Helbredelser af haardnakkede Sygdomme hos Patienter, som have underkastet sig en længere Fastekur, hvorved Legemet en Tid har faaet Ro, og Naturen derved har kunnet fremskynde Helbredelsen.

Hvis Afhold eller i særlige Tilfælde fuldstændig Faste er gavnlig overfor det allerede af Sygdom nedbrudte Legeme, saa skulde man synes, at en sund Person, der anvender dette Middel viseligt, paa naturlig Maade kan formere sin Livskraft og hjælpe til at holde Sygdom borte.

Hvor værdifuld Fasten end kan være for Legemet, saa virker den dog uden Tvivl mest nyttebringende ved den Hjælp, som den yder den aandelige Udvikling. Dette Princip er særlig i dets moralske og aandelige Forhold vel bekjendt for de Sidste-Dages Hellige baade som Befaling og i Praxis. Den første Søndag i hver Maaned er af Herrens Tjenere bestemt til en Faste- og Bededag for hele Kirken. Det forventes, at de Hellige paa disse Dage møde i deres paagjældende Forsamlinger og

opløfte deres Hjerter til Herrens Pris og aflægge Vidnesbyrd om hans Godhed mod dem. Desuden have de det Privilegium at skjænke til de Fattige Værdien af eller selve de Fødemidler, som de ellers vilde have nydt den Dag; paa denne Maade bekræfte de deres oprigtige Faste og give tilkjende, at det er en hellig Offerdag for dem. Denne velsignede Lejlighed til at forene sig paa Fastedagen og træde frem for Herren med rene Hjerter og Ønsker og opfyldt af Bønnens Aand hører til de Helliges glædeligste Dage, og ofte nydes de rigeligste aandelige Velsignelser i saadanne Forsamlinger, medens Tungemaalsgaven, Helbredelse af de Syge og andre mirakuløse Gaver blive kundgjorte. Enhver Sidste-Dages Hellig, som har fulgt dette Princip, kan bevidne, at det er velbehageligt for Herren, og at det bringer En aandelig Styrke i Forbindelse med trofast Bøn. Det forøger Ydmygheden, opmuntrer de Svage i Aanden og giver os, idet vi vende vor Opmærksomhed bort fra de verdslige Ting, Lejlighed til Eftertanke og til at komme i nærmere Forbindelse med Guds Aand. Det lader Legemet — Aandens „Værksted" — være ubetynget, holder Hjernen klar og virksom, Intelligensen lys og Aanden fri.

Jeremy Taylor siger: „Fasten er en af disse Øvelser, som bringer Sult til vort Legeme, Nøgternhed til vor Aand, Taalmodighed i vor Stilling og Afholdenhed i vore Ønsker, og den bevirker saaledes, at vi bedre kunne sejre over Fjenden i vort Indre. Fasten indvirker direkte paa Kyskheden og ved sin Indflydelse og Kraft indirekte paa Taalmodigheden, Ydmygheden og Langmodigheden."

Mange af Fortidens store religiøse Reformatorer og Filosofer, baade i og udenfor Kristenheden, have bevist Sandheden af dette Princip ved deres om ikke forsagende saa dog maadeholdne Livsvandel. Var det ikke deres klare, aandelige Anskuelser og deres dybe Tænken, som hævede dem over deres Medmennesker, og var dette ikke atter et Resultat af de naturlige Loves Virksomhed!

Af Skriften lære vi, at Faste i gamle Dage tjente til at udtrykke Ydmyghed og sand Omvendelse, til at formere Troen, til at styrke sig imod Fristelser og til at forberede sig til det særlige Arbejde, som Herren forlangte. Det blev forlangt af hele Israel, at de paa Sonofrets Dag skulde faste, naar aarligt Folkets Synder bleve lagte paa Syndebukkens Hoved. Det skulde være et Tegn paa deres Ydmyghed (3 Moseb. 23). Naar deres Kummer, deres Nedtrykthed eller deres Bøn om særlige Velsignelser angik hele Folket, blev der holdt almindelig Faste, som f. Ex. da Samuel samlede hele Israel i Mizpa og forordnede en saadan. Det var som Følge deraf, at Folket blev udfriet af Filistrenes Baand (1 Sam. 7).

Hvor gribende er ikke den smukke Fortælling om Dronning Esther, som, da Døden truede hendes Folk og kun hendes personlige Henvendelse kunde redde det, sendte sin Landsmand Mardochai det Bud: „Gak,

samler alle Jøderne, som findes i Susan, og faster for mig, og I skulle ikke æde, ej heller drikke i tre Dage, Nat og Dag, ogsaa jeg og mine unge Piger ville ligeledes faste; og saaledes vil jeg gaa ind til Kongen, hvilket ikke er efter Loven, og omkommer jeg saa, saa faar jeg omkomme" (Esther 4). Og hvem kan andet end med Glæde læse, at denne et fangent og prøvet Folks Selvfornægtelsens Bøn af Herren blev besvaret med deres Frigjørelse?

Moses fastede paa Sinai Bjerg i 40 Dage og 40 Nætter, og da han vendte tilbage til Israels Folk, bragte han Vidnesbyrdets Tavler med sig, skrevne af Gud, med hvem han havde staaet Ansigt til Ansigt. Saa lutret var han bleven, at hans Ansigts Hud skinnede, og Israels Børn frygtede for at nærme sig til ham (2 Mos. 34).

Elijah fastede en lignende Tid paa Horeb, Guds Bjerg, og beredte sig til at se Herrens Ansigt (1 Kong. 19).

Vor Frelser fastede i Ørkenen i 40 Dage og 40 Nætter som en Forberedelse paa de kvalfulde Fristelser, han vidste vilde komme, og med fuldkommen Selvbeherskelse og i Selvfornægtelsens Majestæt modstod han enhver af Satans Smigrerier og Forførelser.

Herren lærte, at Faste og Bøn er et Middel til at øve Troen, som det fremgaar af Beretningen om hans Disciples forgjæves Forsøg paa at uddrive en ond Aand. „Hvorfor kunde vi ikke uddrive den?" spurgte de. „For eders Vantros Skyld", svarede han. „Denne Slags farer ikke ud uden ved Bøn og Faste" (Matth. 17).

I de anførte Skriftsteder er der en Lære for os. Vi ere alle under Trykket af en Filisterskare af Onder, som angriber os fra alle Sider, men ved Faste og Bøn kunne vi opnaa guddommelig Bistand til at befri os. Ligesom det gamle Israel under Moses behøvede Lovens Tavler, saaledes behøve vi at have Guds Vidnesbyrd indskrevne i vore Hjerter til en bestandig Vejledning. Det er nødvendigt for os hver Dag at blive ledede af den stille, sagte Stemme, som Elijah hørte. Ogsaa vi behøve ligesom vor Herre og Mester at blive beskyttede mod de Fristelser, hvormed Satan prøver at besnære os. Eftersom de gamle Profeter og Frelseren modtoge disse Velsignelser, efterat de havde fastet og bedet, have ogsaa vi her en Nøgle, der kan aabne Døren til de aandelige Velsignelser. Som Herrens Disciple burde vi med Glæde gjøre Brug af den Forret, han har givet os, og betænke, at han har sagt: „Vil Nogen følge efter mig, han skal fornægte sig selv."

De Sidste-Dages Hellige burde være et afholdende Folk. Herren har selv aabenbaret os Noget om Lovene for den legemlige Sundhed og om, hvorledes den skal bevares. Vi lære, at vi have modtaget vore Legemer for Evigheden. Det tilkommer os at bruge dem, beherske dem, danne dem, lutre dem og holde dem ubesmittede. „Og hver den, som har dette Haab paa ham, renser sig, ligesom han (Jesus) er ren" (1 Joh. 3).

Ligesom Pottemageren forvandler det simple Ler til en smuk og nyttig Gjenstand og brænder og polerer det langsomt, indtil det bliver saaledes, at det kan finde Anvendelse i Kongens Palads, saaledes er det ogsaa Aandens vigtige Pligt under den langsomme Proces af menneskelig Vært, Erfaring og Udvikling at hjælpe Gud med at danne disse raa Elementer, i hvilke Kimen til Synd og Død findes, og at danne Legemet til „et Kar til Ære, helliget, nyttigt for Husbonden, tilberedt til al god Gjerning" (2 Tim. 2).

Visdoms-Ordet er en Afholds-Lov, som er givet os til Lærdom og til vor timelige Frelse, og den staar i nær Forbindelse med den Faste, som her er omtalt; thi det er ikke Tabet af et Maaltid eller en Dags Faste, der bringer os de aandelige Velsignelser, særlig naar vi bagefter ved Nydelse af forbudne Ting bryde vort Afhold. En saadan Fremgangsmaade er Spot mod Himlen. Hvad der forlanges af os, er en oprigtig Selvbeherskelse, som bringer Legemet under den gode Villies Magt og sætter Aanden i nærmere Forbindelse med sin Skaber. En saadan Faste er i sig selv en Bøn til vor Gud, som i Løndom ser vor Selvbeherskelse og derfor vil betale os aabenbart. (»Millennial Star«.)

Baltimores Brand

den 7—9 Februar er den største Ildsvaade, der har fundet Sted i de Forenede Stater siden Chicagos Brand i Oktober 1871. 27 Kvarterer i Hjertet af Staden ligge i Ruiner. De fleste offentlige Bygninger tilligemed Theatre, Hoteller, Bladkontorer og Industricentre ere nedbrændte. Skaden anslaas til tusinde Millioner Kroner.

Ilden udbrod i et Farveri og greb med en rivende Hast om sig paa Grund af den stærke Blæst. Brandkorpset stod hjælpeløst. Brandvæsenet fra Washington og Filadelfia tilkaldtes, men det kunde heller Intet udrette. Tilsidst ankom der Dampsprøjter fra New-York.

Det var, hedder det i Beretningen, paa en Gang et baade uhyggeligt og pragtfuldt Skue at se, hvorledes de hundrede Meter høje Flammer indhyllede Skyskraberne (høje Bygninger) og efterhaanden fortærede deres mange Etager. Hele Kvarterer sprængtes med Dynamit for at skaffe Luft for det rasende Ildhav. Alt var forgjæves. Flere Personer dræbtes under Brandskaden, og flere Hundrede saaredes.

Baltimore er Hovedstaden i Staten Maryland, Nordamerika; den ligger ved Chesapeakebugten og har over en halv Million Indbyggere. Byen er den tredie vigtigste Handelsplads i de Forenede Stater. Den har saaledes næstefter New-York den største Kornexport. Udførselen er iøvrigt Tobak, Petroleum, Ister og Bomuld. Den har store Skibsbyggerier. Havnen, der anlagdes 1729 af Lord Baltimore, er rummelig og dyb nok til de største Skibe. Byen er gaaet foran ved Indførelsen af elektrisk Drivkraft paa længere Jernvejsstrækninger. Baltimore er en smuk By med regelmæssige Gader og mange Pragtbygninger. Byen har mange Institutioner til Oplysningens Fremme. Der findes et Monument for Washington, en dorisk Søjle, paa hvis Top hans kolossale Statue er anbragt. Den er Katholicismens Hovedsæde i Nordamerika og Residens for en Ærkebiskop.

De Sidste-Dages Helliges Organ for Skandinavien
Grundlagt 1851 • Udgaar den 1 og 15 i hver Maaned

Tirsdag den 15 Marts 1904

Et Ord til den giftefærdige Ungdom.

Hos os saavel som i andre Lande hænder det, at unge Sidste-Dages Hellige føle sig stærkt fristede til at indgaa Ægteskab med Bekjendte, som ikke tilhøre Kirken. Det er ikke sjældent, at der i milevid Omkreds kun findes een Familie, som har annammet Evangeliet, og de Unge ere som Følge deraf udelukkende henviste til selskabelig Omgang med Jævnaldrende, der ikke ere af deres Tro. Omstændighederne tillade dem maaske ikke at emigrere til Zion, og de indgaa derfor Trolovelser uden Hensyn til det uoverstigelige Svælg, som den forskjellige Livsanskuelse har dannet mellem Parterne. Navnlig de unge Kvinder erfare ofte, hvor vanskeligt det kan være; de kunne jo ikke saa let som de unge Mænd forlade deres Hjemland for at samles med de Hellige, og deres fagre Ungdom svinder hurtigere. De have tidt Vanskelighed ved at vælge mellem Kjærlighed og Pligtfølelse, medens deres intime Følelser under et helt ud samstemmende Forhold let vilde bringes til at harmonere.

Der kan nævnes mange Grunde, hvorfor de Sidste-Dages Hellige ikke bør gifte sig med Anderledestroende. Herren har paalagt de Hellige at indtage en Særstilling paa Jorden. Deres Interesser ere ikke de samme som Verdens, men ere henvendte paa Guds Værk. Verden ser ned paa dem; men medens Spot og Foragt er en let Byrde for dem, som ved Guds Naade have erholdt et Vidnesbyrd om Sandheden, bliver Forholdet et andet for den anden Part, som ufrivillig maa dele den samme Lod. Naar senere Børnene begynde at voxe op i Hjemmet, blive de Gjenstand for uensartede Paavirkninger, der i de fleste Tilfælde virke lige saa forskjelligt som Mørke og Lys, eftersom den ene søger at drage dem mod Evangeliet og den anden bort derfra. Maaske Indsamlingens Aand paavirker den enes Sind, men Opfyldelsen af denne Paamindelse er da i de fleste Tilfælde umulig, fordi det ikke-troende Medlem af Familien nægter at bringe det Offer, som det er at forlade Hjem og Venner for at drage til et fremmed Land.

Der findes ogsaa andre Grunde, hvorfor de Hellige ikke skulle indgaa Ægteskab med dem, som ikke have annammet Evangeliet, og disse Grunde ligge i selve Ægteskabets Endemaal og Betydning. Livets enkleste Forhold vise fuldt ud, at „Manden er intet uden Kvinden eller Kvinden uden Manden". Den ene alene er kun en Halvhed; de to tilsammen udgjøre en Helhed, en fuldkommen Enhed. Hvor stærke og udviklede de

end kunne være i fysisk Henseende, er der dog, naar de ere adskilte, kun Tomhed og Død foran dem, hvorimod de, naar de ere forenede, udgjøre en Kilde til nyt Liv og til Slægtens Fortsættelse. Men Mand og Kvinde maa ikke alene i fysisk, men ogsaa i aandelig Henseende blive eet, hvis de skulle være istand til at vurdere og opfatte Livet rigtigt. Ved Ægteskabet blive gode Mænd og Kvinder større og ædlere, end de kunne blive uden dette. Deres Sympathier udvides, og deres forenede Bestræbelser lutres og antage fastere Former. Den fortrolige Omgang giver Mandens Karakter Ømhed uden derfor at gjøre ham mindre mandig, og den giver Kvinden Styrke uden derfor at gjøre hende mindre øm og kvindelig. Den gjensidige Kjærlighed og Forstaaelse er en af Livets Hovedkilder, thi som Salomon forklarede: „Kjærlighed er stærk som Døden; dens Mistænksomhed er grum som Helvede; dens Glød er Ildens Glød, en Herrens Lue. Mange Vande kunne ikke slukke Kjærligheden, ejheller Strømme overskylle den." Kjærligheden er et intellektuelt Krav, som kun Ægteskabet kan udfylde. Men i et Ægteskab, hvor ulige Livsanskuelser og Interesser skille Ægtefællerne fra hinanden, kan dette Krav aldrig helt udfyldes. Mange nære det bedragelige Haab, at det efter Giftermaalet vil lykkes dem at faa deres Ægtefælle til at modtage Evangeliet. I yderst sjeldne Tilfælde er det sket, at en Mand eller Hustru, som stod udenfor Kirken, har følt sig paavirket til at gjøre sig bekjendt med og derefter antage Evangeliet; men som Regel gjælder det, at den af Parterne, som mod bedre Vidende først har gjort det skjæbnesvangre Skridt, fortsætter paa den betraadte Vej og lidt efter lidt taber Interessen for og Fællesskabet med Kirken. Vi have bemærket nogle faa Tilfælde, hvor begge Ægtefæller have beholdt det samme religiøse Standpunkt efter Giftermaalet som før dette, men de have selv i heldigste Tilfælde under saadanne Omstændigheder kun ringe Glæde og Tilfredshed af deres Samliv; som oftest ender det med, at der enten kommer Splid og Tvedragt imellem dem, eller at den ene Part maa underkaste sig et kortere eller længere Livs sjælelige Lidelser.

Det kan derfor ikke tidt nok siges til de Unge, at de ikke maa give efter for pludselige Indskydelser eller Følelser, som lede til ægteskabelige Forbindelser. Fremlæg først i ydmyg Bøn Sagen for Herren og bed om hans Vejledning i et saa vigtigt Forhold, der er bestemmende for hele Livet. Naar de Unge ønske at trolove sig eller indgaa i Ægteskab, bør de i det mindste først omhyggelig bruge al deres Dømmekraft og spørge sig selv, om denne Forbindelse vil virkeliggjøre deres Forhaabninger og bringe dem de evige Velsignelser, som Herren har lovet sine standhaftige Tjenere og Tjenerinder.

Dette Spørgsmaal bør træde i Forgrunden: Har han eller hun vist Standhaftighed i Vidnesbyrdet? Og har du modtaget nogen Erfaring om hans eller hendes Oprigtighed og Paalidelighed?

Der er en Nøgle! (»Nordstjärnan«.)

Til omstaaende har Præsident C. D. Fjeldsted, Kjøbenhavn, tilladt os at benytte et Uddrag af en Artikel, som han paa Opfordring af Redaktionen af Young Womans Journal (Unge Kvinders Tidsskrift), Utah, har skrevet til dette Blad. Vi overlade den herved paa Forhaand til vore Læserinder i Adspredelsen: „. . . Jeg griber Lejligheden til gjennem de unge Kvinders Organ at meddele vore unge Søstre i Zion, hvad vore unge Søstre i Adspredelsen maa gjennemgaa, naar de slutte sig til Evangeliet. For det første hænder det i særlige oppositionelle Tilfælde, at de blive udjagne fra Hjemmet af Forældrene, og i andre, at de miste det Arbejde, ved hvilket de have tjent til Livets Ophold. Alligevel ere de villige til at taale Alt, hvad der bydes dem af Spot og Haan, uden at forsage Sandheden. Vi have endog set flere Vidnesbyrd om, at de Unge, naar de have vist sig tapre overfor den Modstand, der har mødt dem, have været et Redskab i Herrens Haand til at vinde deres Forældre og bringe dem i Pagten. Jeg skal blot nævne et Exempel. For tre Dage siden (27 Febr.) kom en ung Søster fra Sverige — som ved at antage Evangeliet var bleven bortvist fra Hjemmet — her til Kjøbenhavn med sin svagelige Moder, der ønskede at blive døbt i Missionshusets smukke Døbefont. Hun medbragte et Bevis fra sin Mand, der gav hende Tilladelse til at forene sig med Jesu Kristi Kirke. Maaske han selv i en nær Fremtid vil følge sin Datters og Hustrus Exempel. Dette var en Frugt af Udholdenhed, Taalmod og Tapperhed i Vidnesbyrdet.

Flertallet af vore unge Søstre tager virksom Del i de „Unge Kvinders Uddannelsesforeninger" og udføre deres Opgaver efter bedste Evne. De udfolde ligeledes en utrættelig Virksomhed i Søndagsskolerne som Lærerinder for Børnene og paa anden Maade. De staa ikke tilbage for vore unge Søstre i Zion med Hensyn til de Omstændigheder, hvorunder de ere stillede. Som Regel holde de sig rene og uskyldige, og vi raade dem stadig til at være forsigtige og aldrig slutte sig til nogen anderledes troende Mand, men bestandig søge Selskab med dem, som ere af samme Tro som de selv og holde Dyd og Hellighed i Ære.

Ved et langt Livs Erfaringer har jeg lært, hvor uheldigt og ulykkeligt de, som have forkastet dette Raad, ere stillede. Jeg har set, hvor megen Sorg det har afstedkommet, naar vore unge Piger have givet efter for Smiger og indgaaet Ægteskab med Mænd, som stode udenfor Kirken. De troede, at naar de giftede sig med ham, de elskede, skulde de nok faa ham til at antage Evangeliet. Men til deres Sorg have de senere i Ægteskabet maattet bøje sig for Mandens Villie i denne Henseende, og for sent have de vædet deres Hovedpude med deres Taarer ved at føle, hvad de havde mistet — men for sent. Selv i Zion, hvor vore unge Piger have gode og kjærlige Forældre, som idelig vaage over deres Velfærd, og som indprente dem, hvor nødvendigt det er ikke at slutte sig til

dem, som i deres Gjerninger ikke have vist nogen Tro paa Guds aabenbarede Ord, have dog mange af vore unge Kvinder i deres Egensindighed handlet mod deres Forældres gode Raad. I deres egne Ideer, uvise og uerfarne Liv have de ment, de kjendte bedre. De have forenet sig med vantro Mænd, og bag efter have de bitterlig fortrudt det Skridt, de tog i deres Ubesindighed. De have tænkt, han kommer nok i Kirken, om ikke for andet, saa dog for min Skyld; vor Kjærlighed til hinanden drager ham nok med; men som en Regel er det ikke gaaet saaledes. Der er hæderlige Undtagelser, men der er kun meget, meget faa af dem. Ingen af vore gode unge Piger burde handle imod deres erfarne Forældres Raad og ej heller lade haant om Tilrettevisning af Kirkens Autoriteter. De gives til deres Gavn og for at undgaa den Sorg, som følger af Ulydighed mod Forældre. „Ær din Fader og din Moder, saa at dine Dage kunne forlænges i Landet, som Herren din Gud giver dig"; det er Forjættelsen til os, og vi kunne kun gjøre os fortjente dertil ved Lydighed.

Jeg haaber ikke, at de unge Søstre ville betragte mig som en Fanatiker eller som En, der uberettiget blander sig i Andres Sager. Jeg er jo selv Familiefader; jeg har nu levet i 75 Aar og været Vidne til adskillige Ting i mine Dage. Mine Oplevelser have faaet mig til at spørge: Ville vore kjære Børn lære af Andres ofte sorgfulde og dyrekjøbte Erfaringer, eller skal Strømmen bortføre flere af vore Kjære fra den Vej, som vor Fader i Himlen har udpeget for sine Børn. Vi have imidlertid Lov at haabe det bedste; thi jeg veed, at der i Zions Ungdom, baade hjemme og i Adspredelsen, findes Styrke til ved den Almægtiges Bistand at bære dette Værk frem til Sejer, saa at de kunne staa beredte som en Brud, naar Brudgommen kommer, og indgaa til hans Bryllups Nadver.

De fleste af vore Unge, som ere opvoxede under Evangeliet, ere standhaftige som Klippen „Gibraltar" og ville ikke vige fra Kristi Evangelium, selv om det skulde koste dem Livet, men ere parate til ligesom de tre Hebræere, der bleve kastede i den gloende Ovn, at adlyde Gud mere end Mennesker. Hellere end at vige fra Pligtens Sti og svigte Zions Banner for at lade sig tilfredsstille af Verdens Tillokkelser ville de sige med den gamle Profet: „Du skal frygte Herren din Gud og tjene ham." Naar en saadan Grundvold er lagt i Ungdommen, er der Noget at bygge paa i Fremtiden, thi Pligtopfyldelsen gaar under alle Omstændigheder foran paa Livets Sti.

Maa vor Fader i Himlen velsigne sine unge Sønner og Døtre i Pagten; maa de bestandig være villige til at frembære vor Faders Værk, som vi, der ere højt til Aars, have stridt for i hele vort Liv, er min Bøn for Zions Ungdom."

Missionshuset i Frederikshavn.

Frederikshavn er en af de vigtigste Havnebyer i Danmark ved Kattegat paa Østsiden af Jylland. Dens oprindelige Navn var Fladstrand; men da Kong Frederik den Sjette byggede en Havn der, blev den efter Kongen kaldet Frederiks-Havn.

Da „Mormonerne" holdt deres Indtog blandt Folket paa den danske Halvø, var Frederikshavn en af de første Byer, som tildrog sig Ældsternes Opmærksomhed, og en Gren af Kirken blev organiseret der allerede i 1852 med afdøde Anders Pedersen (af Mount Pleasant, Sanpete Co., Utah) som Forstander. Over 50 andre Ældster have siden den Tid præsideret over Grenen.

Indtil Foraaret 1903 maatte denne Menighed leje Lokaler eller holde sine Møder og Søndagsskoler i private Huse. Men i 1902 paatog en Broder, Ældste Niels Sofus Petersen, som i 1898 havde forenet sig med Kirken, sig at bygge en ny Bygning paa sin Grund, hvor 1 Etage skulde indrettes til Forsamlingssal, et Missionærværelse og et Kjøkken, medens han selv beholdt 2 Etage til Beboelse. Da Bygningen i Foraaret 1903 blev færdig, modtoge Præsident Skanchy, Præsident Fjeldsted og andre Brødre, som da overværede Konferencen i Aalborg, en venlig Indbydelse til at bese og indvie Huset. Det blev indviet af Præsident C. D. Fjeldsted den 27 Marts 1903 i Overværelse af en stor Forsamling.

I Forsamlingssalen er der bekvem Plads til 125 Personer. Frederikshavns Gren har en stærk og trofast Menighed, som kan rose sig af en god Søndagsskole og en kvindelig Hjælpeforening.

Da Broder Niels Sofus Petersen forenede sig med Kirken, var han en fattig Mand, der arbejdede for 1 Kr. om Dagen; men umiddelbart efter, at han var bleven en Sidste-Dages Hellig, gik han i Gang med en egen Entreprenør- og Bygningsforretning, der lykkedes særdeles godt for ham, og desuden en Stenhuggerforretning. Siden han forenede sig med Kirken, har hans Hjem staaet aabent for Missionærerne, som altid ere blevne vel modtagne og have nydt godt af Husets Gjæstfrihed. Ældste Petersen præsiderer over Grenens Søndagsskole, og hans Hustru, Hedvig Marie Petersen, er Præsidentinde for Hjælpeforeningen.

Christiania Foraarskonference, som i sidste Nummer var ansat til den 16, 17 og 18 April, vil paa Grund af indtrufne Omstændigheder finde Sted den **2, 3 og 4 April**. De øvrige Konferencemøder afholdes paa de bekjendtgjorte Dage.

Beskikkelse. Lokalældste Axel B. C. Olson fra Helsingborg, Sverige, beskikkedes den 3 Februar 1904 som Missionær i Sundsvall Konference.

Forflyttelse. Ældste Niels C. Thompson er forflyttet fra Bergen til Christiania Konference.

Afløsning og Hjemrejse. Følgende Ældster ere efter fuldbyrdet Missionsarbejde afløste fra deres respektive Konferencer med Tilladelse til at rejse hjem:

Soren O. Thompson fra Malmø, til Hyrum, Utah.
Charles P. Swendsen fra Gøteborg, til Blackfoot, Idaho.
John A. Erickson fra Gøteborg, til Grantsville, Utah.
Joseph H. Olsen fra Aalborg, til College, Utah.
Brigham Nielsen fra Aalborg, til Peery, Box Elder, Utah.
Peter M. Jensen fra Aarhus, til Huntsville, Utah.

Disse Brødre have virket trofast i Missionens Tjeneste og kunne nu vende hjem til deres Kjære i Zions Dale med Bevidstheden om, at de have gjort deres Pligt og for disse Nationer opløftet deres Røst om de glædelige Tidender, som Herren har udsendt dem med.

Rettelse. I sidste Nummer af „Stjernen" staar i Ankomst og Beskikkelse fejlagtigt 19 November istedetfor 20 Februar.

Dødsfald. Lea Marie Halvorsen, Datter af Jonas H. og Martha S. Halvorsen af Frederikshald, Norge, døde den 10 Februar 1904. Søster Halvorsen fødtes den 3 Januar 1882 og blev døbt den 23 Juni 1899; hun har siden da været et energisk og trofast Medlem af Kirken. Den 17 Februar blev hun begravet.

Brigham Young om Børneopdragelse.

Et Ord til Forældre.

Hvis alle vi, som ere Forældre, vilde tænke paa det Ansvar, der paahviler os i denne Stilling, vilde vi snart fatte den Beslutning aldrig at gjøre Noget, som vi ikke vilde synes om at se vore Børn gjøre. Vi bør give dem et Exempel, der er værd at følge. Forstaa vi dette? Hvor ofte fordre Forældre ikke Lydighed, Høflighed, venlige Ord, Beskedenhed og forekommende Opførsel af deres Børn, medens de selv i mange Tilfælde vise lige det Modsatte? Men dette er baade urimeligt og ufornuftigt. Saaledes, som vi ønske, at vore Børn skulle være, bør vi være overfor dem. Hvis vi ønske, at de skulle lægge et behageligt Væsen for Dagen og være venlige i deres Omgang og Tale, bør vi vise dem Vejen. Jeg behøver ikke at gaa ind paa Enkeltheder, men vi bør Aar efter Aar gjennemføre dette Princip i hele vort Levned og selv i Praxis udføre, hvad vi ønske af vore Børn . . .

Lad mig henlede Forældrenes Opmærksomhed paa Brugen af et sømmeligt Sprog . . . Tal aldrig upassende til et Barn og brug aldrig Ord, som vilde klinge ilde i en offentlig Talers Mund. Brug det mest hensynsfulde Sprog, I kjende. Det er sandt, at det er en særlig Gave at kunne bruge de Evner, vi besidde, paa rette Maade. Der er Mennesker, som tilsyneladende bruge Sproget med Lethed, og som dog ikke betjene sig af noget stort Ordforraad; men de have den lykkelige Evne at kunne udtrykke deres Tanker med langt større Klarhed og Skjønhed end mangen literær Forfatter. Det er næsten en Kunst at kunne forme sine Ord overensstemmende med det passende. Hvis vi f. Ex. ville irettesætte en Mand, som har forset sig, betjene vi os af et helt andet Sprog end det,

vi anvende overfor et Barn eller en Kvinde. Hvis man ønsker at indprente Noget af Vigtighed i et enkelt Menneskes eller i en Forsamlings Hukommelse, benytter man et Sprog, der kan tjene denne Hensigt. Jeg har hørt sige, at man bør lade Sproget afhænge af en Sags lyse eller mørke Sider, og dette kan være rigtigt under visse Omstændigheder . . . Har man et smukt Sprog til sin Raadighed, bør man altid anvende det overfor Børn, lige fra de kunne begynde at fremstamme de første Ord; Følgerne heraf ville vise sig højst glædelige i de kommende Aar; thi naar vore Børn træde ind i de Dannedes Selskab, vil deres passende og velvalgte Udtryksmaade bidrage til Underholdning og Opmuntring; i modsat Tilfælde ville vi skamme os over deres Kejtethed og simple Tale. Hvis det i et saadant Tilfælde skulde blive nødvendigt at irettesætte et Barn paa Grund af dets usømmelige og plumpe Sprog, kunde vi let faa til Svar: „Moder (eller Fader), jeg har jo lært de Ord af dig selv."

Lad os give vore Børn et følgeværdigt Exempel, ikke blot med Hensyn til Sproget, men i alle Livets Forhold — et Exempel, der for dem er værd at efterligne og beundre. I saa Tilfælde ville vi ved mange Lejligheder være glade og lykkelige; thi Børnene føle sig da under vor Indflydelse og ville aldrig forsage os. Der er et godt, gammelt Skriftsted i Bøgernes Bog; det er skrevet af en Vismand og lyder saaledes: „Oplær den Unge paa den Vej, han bør gaa; naar han bliver gammel, skal han ikke vige derfra" . . . Endnu blot nogle Ord med Hensyn til den menneskelige Natur og dens Tilbøjelighed til at fare vild. Naar man f. Ex. kaster en Gren i Vandet, vil den selvfølgelig gaa med Strømmen; der kræves stor Anstrængelse eller stærk Vind for at drive et Skib, en Baad eller blot et Brædt opad Floden. Vi have læst i Bibelen, at ved vore første Forældres Fald har Fjenden faaet saa stor Indflydelse paa hvert Menneske, at vi maa træde i aaben Kamp mod ham og kalde al vor Kraft og Visdom til Hjælp for at drive vort Fartøj opad Floden og kue enhver syndig Tilbøjelighed i os . . . Men hvis Forældre bestandig vilde gjøre sig Umage for at give deres Børn værdige Exempler efter vor himmelske Faders Behag, vilde de derved vende Børnenes Følelser mod Strømmen og give dem en Attraa efter at gjøre, hvad Ret er. Denne Attraa kan ikke tilvejebringes paa en Dag, Uge eller Aar, men Forældrene maa hele deres Liv lære Børnene ved gode Ord, ved Opdragelse, ved Tro paa Gud og ved gode Gjerninger; deres Børn ville da tilsidst af egen Drift hellere være Hellige end Syndere . . .

Dersom vi leve efter Guds Bud, ville vore Børn elske Sandheden. Forældre burde leve saaledes, at Børnene kunde sige: „Jeg veed ikke af, at Fader nogensinde har bedraget Nogen eller taget ulovlig Fordel af sin Næste; jeg veed ikke af, at han nogensinde har tilegnet sig det, som ikke var hans. Han har altid sagt til mig: Min Søn (eller Datter), vær ærlig, sanddru, kydsk, flittig, høflig og retfindig i al din Vandel." Et saadant Exempel hos Forældrene vil for bestandig slaa Rod hos Børnene . . .

Jeg vil til Slut kun sige til Børnene: Adlyd eders Forældre; vær gode; gjør aldrig Noget, som I senere i Livet ville se tilbage paa med

Sorg og Anger. Medens I ere uskyldige og rene, bevar da eder Karakters Renhed. Selv om I ere unge, kjende I dog Forskjel paa Godt og Ondt; lev derfor saaledes, at I kunne se tilbage paa eders henrundne Liv med Taknemlighed til Gud, fordi han gav eder Kraft til at bevare eder fra Misgjerning og Fald. Lev saaledes, og I ville bevare et hæderligt Navn blandt de Ædle og Rene paa Jorden; I ville haandhæve eders Retskaffenhed for Himlene og sikre eder en herlig Plads, naar I forlade denne Verden. (»Journal of Discourses« Vol. XIV.)

Missionsliv paa Samoa.

Stavspræsident Angus M. Cannon har modtaget et Brev fra sit Barnebarn Claude Q. Cannon, der virker som Missionær paa Samoa, og han skriver deri:

„... Under mit Ophold i Hovedkvarteret Pesega blev jeg som Regel om Lørdagen sendt til de omliggende Landsbyer for at afholde Møder om Søndagen for atter at vende tilbage om Mandagen. Mit sidste Besøg var i en Landsby paa Øens Sydside, og jeg vil her beskrive denne Rejse for dig. Lørdag Morgen Kl. 4 vaagnede jeg, og begge de indfødte Medlemmer vare da rede til Afrejse. Den ene af dem var en 18aarig Dreng ved Navn Charley, den anden var en Søster ved Navn Fiano, omtrent 30 Aar gammel. Begge talede temmelig godt Engelsk. Efter et Frokostmaaltid begyndte vi Rejsen. Her betjener man sig hverken af Heste eller Cykler, men benytter Apostlenes sikre Kjøretøj. Efter en Marsch paa ca. 3 eng. Mil kom vi ind i Skoven. Her maatte vi forlade den slagne Landevej og slog ind paa en snæver Sti, kun bred nok til een Person ad Gangen. Denne Sti fører op til et højt Punkt, som ser ud til at være en udbrændt Vulkan. Man kan paa begge Sider af Stien se store Stykker Lava, som dog ere fuldstændig overgroede med Mos. De høje Banantræer rager langt op i Luften.

Efter omtrent 7 Miles Marsch naaede vi Toppen af Bjerget; vi toge os et lille Hvil og gik derpaa ned paa den anden Side gjennem lignende Landskaber. Ved vor Ankomst til Landsbyen fandt vi de Hellige ved godt Velbefindende og med Glæde imødeseende vor Ankomst. Snart blev Middagsmaaltidet beredt, og jeg maa beskrive nogle af de gode Spiser for eder. Farri (en Slags Rødder fra den sumpige Jord, lignende Sukkerroer, med en Smag af Kartofler), dernæst Palusamt, en Blanding af Kokosnødder og Farrokaal med Søvand. Alt dette er blandet sammen og bagt, og jeg kan forsikre, at det er en stor Lækkerbidsken. Dernæst fik vi flere Sorter Fisk, smukke modne Bananer og store Ananasæbler.

Retterne bleve ikke serverede i Orden efter hinanden som hjemme, men lagdes paa store Bananblade, der atter bleve lagte paa rene Maatter. Omkring disse Maatter satte Gjæsterne sig paa Jorden med korslagte Ben efter østerlandsk Skik.

Den følgende Dag, altsaa om Søndagen, holdt vi fire vellykkede Møder, ved hvilke mange Ikke-Mormoner vare nærværende. Den næste Dag vendte vi atter tilbage til Pesega. Min Sundhedstilstand er god, og jeg er glad ved Missionsarbejdet, som gjør gode Fremskridt i dette Land."

(Beobachter.)

Værn de Umyndige.

Der lyder over Jord et Kald:
Værn de umyndige Sjæle,
værn dem, der staar saa let for Fald,
og dem, der trædes med Hæle!
Hæv Barnets Hage med din Haand,
se i det klare Øje,
og lad din Aand med Barnets Aand
til Frænde-Favntag sig bøje!

I Barnets Bryst du høre vil
Klange, vidunderlig danned',
et fint og klingert Klokkespil
med Mislydstoner iblandet,
med tusind Varslers Vexelklang,
mærket af Drift og Nemme
— her er en Gjerning for din Trang:
de fine Klokker at stemme.

Mod Harmoni gaar Barnets Krav,
Hjemmenes lønlige Drømme.
Om hvert et Suk, hver Mislyd tav,
— hvor vilde Jubelen strømme!
Kan lidt du lette Andres Gang,
lede mod Lykkens Tinder,
des bedre Harmoni og Klang
dit eget Klokkespil vinder.

Forf. Zakarias Nielsen
i Digtsamlingen „Klokkespil".

Indhold:

Udgivet og forlagt af Anthon L. Skanchy, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).